

ΣΑΝΤΟΡ ΖΑΘΜΑΡΙ
Vojago al Kazohinio
Ταξίδι στην Καζοχινία

Μεταφράζει

ὁ Μιχάλης Πέτσος

Ὁ δάσκαλος διηγήθηκε πὼς τὸ παρελθὸν τῶν Μπεχίνων χωρίζεται σὲ τρεῖς βασικὲς περιόδους.

Πρῶτα εἶταν ἡ πρωτόγονη ἢ ἄγρια ἐποχὴ· μετὰ, ἡ μεταβατικὴ ἢ ἡμι-ἀγρία, καὶ ἀκολούθησε ἡ σημερινὴ ἢ τέλεια ἐποχὴ.

Ἀπὸ ἑκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, στὴν πρωτόγονη ἢ ἄγρια ἐποχὴ, οἱ «Μπουτοῦκοι» τυραννοῦσαν, ἐξαπατοῦσαν καὶ λήστευαν τὸ λαό. Ἀπὸ τὸ λαιμό τους κρεμόταν μὲ σκοινί, πίσω στὴ ράχη, ἓνα σιδερένιο πέταλο· ὁ λαός, ὄχι μόνον δὲν τοὺς μισοῦσε, παρὰ τοὺς ἐκτιμοῦσε κιόλας. (στὰ λόγια αὐτά, τὰ παιδιὰ γέλασαν δυνατὰ).

Τὸ «Μπελκί», τότε, γινόταν ἔτσι, πού οἱ ἄνθρωποι, κάθε φορὰ πού συναντιόντουσαν ἔβαζαν τὸ δάκτυλό τους ὁ ἓνας στὸ αὐτί τοῦ ἄλλου (τὰ παιδιὰ γελούσαν ἀκόμη πῶς δυνατὰ), καὶ θεωροῦσαν «Κιπού», νὰ ράβουν κουρέλια πάνω στὰ ὑφάσματα. (τὰ παιδιὰ πηγαινοέρχονταν ἀπὸ τὰ χαχανητὰ).

Μά, ἀκολούθησε κάποιος Μπεχίνος, πού λεγόταν Ζε-Τσε-Τσε, καὶ διαλαλοῦσε, πὼς οἱ Μπουτοῦκοι εἶναι ἀγενεῖς Τσαρλατάνοι, πὼς τὸ «Κετνί» καὶ τὸ «Κιπού» εἶναι παπατζίηλίκι καὶ ψώνιο, καὶ πὼς τὸ σάπιο καθεστῶς τῶν Μπουτούκων πρέπει νὰ πέσει. Καὶ ἀπαιτοῦσε τὴν κυριαρχία τοῦ δίκιου.

Οἱ Μπουτοῦκοι τὸν ἔπασαν καὶ τὸν ἔγδαραν ζωντανό· μὰ ὁ Ζε-τσε-τσε εἶχε πιά πολλοὺς ὀπαδοὺς, καὶ γιὰ πενήντα χρόνια τὸ αἷμα ἔτρεχε· τελικὰ, οἱ Ζε-τσε-τσειτιστὲς ἔριξαν τοὺς Μπουτούκους, κι ἄρπαξαν τὴν κυβέρνησι τῶν Μπεχίνων. Τότε ἀκριβῶς, ἄρχισε ἡ μεταβατικὴ ἢ ἡμι-ἀγρία ἐποχὴ. Ὅμως, ἡ εἰρήνη δὲ βάσταξε πολὺ, γιὰτὶ οἱ νέοι κυβερνήτες, πού λέγονταν «Μπατάκοι», ἄρχισαν τὰ ἴδια· βασάνιζαν καὶ τυραννοῦσαν τὸ λαό, ὅπως οἱ «Μπουτοῦκοι». Τὰ ἄρπαζαν ὅλα, καὶ δὲν ἔδιναν τίποτα στὸ λαό. Ἀπὸ τὶς ζῶνες τους κρεμόταν ἓνα κομμάτι μολύβι. Ὁ λαός ὄχι μόνον δὲν τοὺς μισοῦσε, παρὰ τοὺς ἐκτιμοῦσε κιόλας. (τὰ παιδιὰ σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔβγαλαν τὰ σωθικά τους ἀπ' τὰ γέλια). Τὸ «Μπελκί», σ' αὐτὴ τὴν περίοδο, γινόταν ἔτσι, πού οἱ ἄνθρωποι ξύναν τὰ γόνατα ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου, κι ἂν κάποιος ἄλειφε πάνω στὸ ὑφασμα πολὺχρωμες βρωμιές, αὐτὸ εἶταν «Κιπού». (τὰ παιδιὰ πιά κυλιόνταν χάμω).

Santor Szathmari. Γεννήθηκε τὸ 1897 στὴν Οὐγγαρία. Σπούδασε ἠλεκτρολόγος - μηχανολόγος. Σήμερα διευθύνει ἐργοστάσια στὴ Βουδαπέστη. Ἐγραψε, κατευθεῖαν στὴν Ἑσπεράντο, τὸ «Κόσμος τῶν μηχανῶν», καὶ μιὰ συλλογὴ μὲ τριαντατρία διηγήματα. Τὸ 1958 ἐκδόθηκε τὸ «Ταξίδι στὴν Καζοχινία», πού τὸ εἶχε τελειώσει ἀπὸ τὸ 1939. Ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι τὸ ἀπόσπασμα πού μεταφράστηκε ἐδῶ —ἀπὸ τὴν Ἑσπεράντο— καὶ εἶναι ἀπὸ τὸ κεφ. II τοῦ δευτέρου μέρους σσ. 199—200, πού ἔχει τίτλο «Ὁ Γκιούλιβερ ἀνάμεσα στὸς Μπεχίνους».

Καὶ τότε, ἦρθε ὁ Ζὰ-τοὰ-τοὰ ὁ «Μέγας» πού διαλαλοῦσε πῶς οἱ Μπου-τοῦκοι εἶναι Τσαρλατάνοι· γιὰ τὸ «Κετνί» καὶ τὸ «Κιπού», ἔδλεγε ξεκάθαρα πῶς εἶναι παπατζηλίκι καὶ ψώνιο, κι ἀπαιτοῦσε τὴν κυριαρχία τοῦ δίκιου.

Ὁ Ζὰ-τοὰ-τοὰ πιάστηκε ἀπὸ τοὺς «Μπατάκους», τοῦ ξέσκισαν τὴν κοιλιὰ στὰ δυό, καὶ τ' ἄντερά του τὰ τράβηξαν ἐνῶ ζοῦσε καὶ τὰ ἔριξαν στὰ σκυλιά· τοὺς ὀπαδοὺς του τοὺς καθάρισαν μὲ τὴν πιὸ εὐγενετικὴ λύσα. (Σ' αὐτὰ τὰ λόγια τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ κλαῖνε).

Οἱ ὀπαδοὶ ὅμως τοῦ Ζὰ-τοὰ-τοὰ ὄλο καὶ πλήθαιναν. Ἀκολούθησε ἐξήντα χρόνια αἱματοχυσία, πιάστηκαν πολλοὶ «Μπατάκοι». Τοὺς ἔδεναν, τοὺς ἔσπαζαν μονοκοπανιάς ὄλα τὰ δόντια, τὶς γλώσσες τους τὶς τσουρούφλιζαν, καί, τέλος, τοὺς περνοῦσαν στὰ σουβλιά, (τὰ παιδιὰ χειροκροτοῦσαν καὶ χαιρόν-τουσαν).

Τελικά, νίκησαν οἱ Ζὰ-τοὰ-τοατοιστές.

Ἀπὸ δῶ ἀρχίζει ἡ σημερινὴ ἢ τέλεια ἐποχὴ.

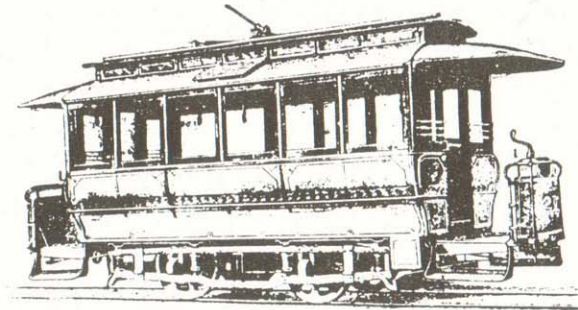
Τώρα, τὴν ἐξουσία τὴν ἔχουν οἱ «Ἐλάκ - Μπετίκοι».

Ἀπὸ τὰ γονατὰ τους κρέμονται τὰ ξακουστὰ «Μπιλέβο». Μὲ τὴν σοφία τους ἐξασφαλίζουν τὴν κυριαρχία τοῦ δίκιου. Τώρα, καθένας μπορεῖ νὰ πάρει ἀπὸ τὶς κίτρινες πέτρες, κι ἕνα παιδάκι ἀκόμη! (τὰ παιδιὰ πηδώντας ζητωκραύγαζαν).

Μίλησε κι ἄλλο, γιὰ κάποιον Ζοῦ - τσοῦ - τσοῦ, πού σήμερα κάνει φασα-ρίες ἐνάντια στὴν τάξη καὶ στὴν ἡσυχία. Ἔχει τὸ θράσος νὰ ὀνομάζει τοὺς ἀξιότιμους Μπετίκους φαριοαῖους, λωποδύτες· βάζει τὸν κόσμο νὰ ἐπανα-στατεῖ ἐνάντια στὸ τέλειο «Κετνί», καὶ στὸ «Κιπού», καὶ ἀπαιτεῖ νὰ γεμίζουμε μὲ καρφιὰ ὄχι τὶς καρέκλες, παρὰ τὰ ντουλάπια, καὶ τὸ «Μπελκί» νὰ γίνεταί μὲ τὸ τράβηγμα τοῦ αὐτιοῦ. Ἡ ἐξουσία, νὰ δοθεῖ στοὺς «Μπιτέκους». Ὅλα αὐτὰ, τὰ κάνει στὸ ὄνομα τοῦ «δικαίου».

Κι ὅμως, εἶναι ὀλοφάνερο πῶς τέτοια πράγματα μποροῦν νὰ λένε μόνο θεότρελοι ἄνθρωποι, πού, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ βροῦν τὴν κατάλληλὴ τιμωρία. (τὰ παιδιὰ τὸν σιχάθηκαν, καὶ κουνώντας τὶς γροθιές, γύρευαν νὰ τοῦ κάψουν τὰ μάτια).

Santor Szathmari

Στόμφονα μὲ τὸ νόμο : Δη-
μήτρις Καλοκίρης, Πρα-
σακάκη 14, Θεσσαλονίκη /
Πέτρος Νικ. Καλουδάς, Ἀν-
γελίτση 15, Θεσσαλονίκη